

Προϊστορία του Χριστιανισμού - Γιατί δεν υπήρξε ο ιστορικός Ιησούς

Έχουμε δείξει σε επανάληψη την πλήρη έλλειψη ιστορικών στοιχείων για την ύπαρξη του Ιησού των Ευαγγελίων. Η έλλειψη στοιχείων, μολονότι περίεργη, τη στιγμή μάλιστα που έγιναν προσπάθειες αυτή να δημιουργηθεί με πλαστογραφίες κ.λπ, δεν σημαίνει απαραίτητα την ανυπαρξία κάποιου Ιησού που θα μπορούσε να έχει κάποια σχέση με τα Ευαγγέλια. Σήμερα όμως θα δούμε ένα μεγάλο αλλά ιδιαίτερο θέμα, ότι αυτός δεν ήταν καν απαραίτητος και η συσκοτίση των διαφόρων πρωτοχριστιανικών ιδεολογιών που έγινε από το δημιουργηθέν αφήγημα που επικράτησε, είναι ύποπτη.

Στις δύο αναρτήσεις που ακολουθούν θα διαπιστώσουμε το πως πιθανόν πρωτοξεκίνησε ο Χριστιανισμός σαν μια όλο και πιο διακριτή αίρεση του Ιουδαϊσμού. Σε αυτή θα δούμε το υπόβαθρο και την χρήση οραμάτων για την επικοινωνία με τον Ιησού και στην επόμενη, το πως από τα οράματα προήλθε η ιστόρηση του Ιησού στο πρώτο Ευαγγέλιο.

Για τον Ιουδαϊσμό και τις αρχαιολογικές ανακαλύψεις έχουμε μιλήσει εδώ, δηλαδή φαίνεται να δημιουργείται μέσα με τέλος του δεύτερου αιώνα π.κ.χ. Ενώ για το πως γράφηκε σε στρώματα η Παλαιά Διαθήκη μέσα σε ένα πολυθεϊστικό Ισραήλ, πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο Ιουδαϊσμός όταν κυριάρχησε, έχουμε αναφερθεί εδώ. Ο Χριστιανισμός εμφανίζεται ιστορικά τον δεύτερο αιώνα κ.χ., και μάλιστα περισσότερο στον Πόντο και την Βιθυνία, πράγμα περίεργο, αλλά έχουμε κείμενά του όπως θεωρείται από τον πρώτο αιώνα, σαν μια αίρεση του Ιουδαϊσμού, η οποία εκλογικεύει διαφορετικά από τους φαρισαίους την αδιαφορία του Γιαχβέ για τη καταστροφή των Εβραίων που έγινε το 70 και αργότερα το 135/6 κ.χ. Η διαφορετική αυτή θεώρηση, όπως τελικά διαμορφώθηκε, ήταν ότι ο Μεσσίας που περίμεναν οι Εβραίοι ήρθε μεν, αλλά δεν τον πίστεψαν και τον σκότωσαν, γιατί ήταν διαφορετικός από έναν επίγειο ηγέτη όπως τον φανταζόντουσαν.

Σήμερα λοιπόν υπάρχουν δύο εκδοχές για τις απαρχές της θρησκείας αυτής .

Η **κυρίαρχη** ακόμα είναι ότι υπήρξε ιστορικά ένας Ιησούς που δίδασκε στην Γαλιλαία και από αυτόν προέρχεται η θρησκεία του Χριστιανισμού η οποία στην συνέχεια επικράτησε για λόγους πολιτικούς στην Ευρώπη και αργότερα στην Αμερική. Μια επικράτηση που όπως έχουμε δει έγινε σε μεγάλο βαθμό με τη βία και πάντως όχι με την πολυδιαφημισμένη του αγάπη. Η θεώρηση αυτή προϋποθέτει λοιπόν έναν ιστορικό Ιησού και μια αρχική ορθοδοξία που ήταν το κήρυγμά του, από την οποία αυτή ορθοδοξία για λόγους παρανόησης (ή από σατανική παρεμβολή, μην ξεχνάμε ότι οι χριστιανοί πιστεύουν στα καλά και κακά πνεύματα) προήλθαν οι αιρέσεις και οι διαφορετικές κατανοήσεις.

Το σύνολο των παραδοχών για έναν ιστορικό Ιησού όμως δεν βασίζεται σε λογικά ελεγμένες μεθόδους, και για τον λόγο αυτό δεν θα μπορέσει να κρατήσει για πολύ. Η ιστορικότητα ακόμα και σήμερα, στηρίζεται από μια μεσαιωνική ακόμα λογική εξ' αδρανείας, που προέρχεται από υποθέσεις πίστης που ανακυκλώνονται από ιστορικούς, (μην ξεχνάμε την μεγάλη επιρροή εκκλησιαστικών στην εκπαίδευση και ειδικά στις Ανθρωπιστικές Σπουδές) που και αυτοί ανακυκλώνονται χωρίς οι περισσότεροι από αυτούς να ελέγξουν την ακρίβεια και σημασία των πηγών, που όλες όμως έχουν καταρριφθεί λογικά, όπως δείξαμε σε σειρά αναρτήσεων στην Ιστορικότητα του Ιησού αλλά και σε άλλες εδώ αναρτήσεις, για τις οποίες φαίνεται ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχει κανένα πραγματικό στοιχείο για έναν ιστορικό Ιησού. Εν ολίγοις ο Ιησούς που αναφέρουν τα Ευαγγέλια δεν φαίνεται να ήταν υπαρκτό πρόσωπο.

Από την άλλη η ύπαρξη μιας αρχικής ορθοδοξίας όλο και απομακρύνεται. Το θεωρούμενο σήμερα ορθόδοξο δόγμα, αρχικά δεν φαίνεται να υπήρχε καν, αντίθετα με το ξεκίνημα αυτής της θρησκείας έχουμε πολλές διαφορετικές εκφάνσεις της. Ακόμα και τον δεύτερο - τρίτο αιώνα η θεωρούμενη ορθοδοξία, φαίνεται μια μικρή μειοψηφία, παρά την εξαφάνιση πολλών στοιχείων και κειμένων των διαφορετικών ανταγωνιστικών της κοινοτήτων που είχαν διαφορετικές αντιλήψεις και την διατήρηση μόνο συγκεκριμένων κειμένων (και αυτά συχνά πλαστογραφημένα και αλλαγμένα με διάφορους τρόπους) που και σε αυτά συχνά φαίνονται οι επιδράσεις από τις υπόλοιπες. Για παράδειγμα έχουμε ένα πολύ μεγάλο ρεύμα Γνωστικισμού στην Ανατολή που ξεκίνησε παράλληλα με τον Χριστιανισμό (όποιος και αν ήταν τότε, έστω ένα συνονθύλευμα θεωρήσεων) και που αυτά τα δύο ρεύματα αλληλεπιδρούσαν.

Η **εναλλακτική** εκδοχή που θα δείξουμε εδώ (που πλησιάζει την μυθικιστική), και που στηρίζεται σε μια σχετική παρουσίαση του Richard Carrier, είναι ότι αυτό (ο

ιστορικός Ιησούς και η αρχική ορθοδοξία) δεν συνέβησαν και υπάρχουν βάσιμες ενδείξεις που την υποστηρίζουν.

Η εναλλακτική αυτή θεωρία υποστηρίζει για τον Ιησού και το ξεκίνημα του Χριστιανισμού σε σύνοψη τα παρακάτω:

- Ξεκίνησε ως ένα ουράνιο όν, σαν ένας Αρχάγγελος, τόσο στη θεολογία των χριστιανών όσο και των Εβραίων, που αποκαλύπτει αλήθειες στους ακολούθους του μέσω αποκαλύψεων και κρυμμένων μηνυμάτων στις Γραφές. Από εκεί προήλθε το Ευαγγέλιο και όχι από κάποιον που τριγυρνούσε στην Γαλιλαία.
- Αυτή η θρησκεία ξεκίνησε όταν αυτό το όν αποκάλυψε πως είχε εξαπατήσει τον Διάβολο ενσαρκώνοντας τον εαυτό του και σταυρώθηκε απ' αυτόν, σε μια περιοχή του ουρανού που διοικούνταν από τον διάβολο. Όλα αυτά πάντως συμβαίνουν κάπου, ίσως σε ένα μυθικό ουράνιο βασίλειο, όχι πάντως στη γη.
- Έτσι εξιλέωσε όλη την ανθρωπότητα και επέτρεψε να ξεκινήσει το τέλος του κόσμου. Όλο το πρωτοχριστιανικό κίνημα ήταν μια αποκαλυπτική δοξασία σχετικά με την συντέλεια του κόσμου που πλησίαζε όπως φαντάζονταν.
- Αυτό βγήκε σαν συμπέρασμα μέσα από τις Γραφές, γιατί είναι υποσχόμενο στις Γραφές (Δανιήλ. 9, Ιερεμίας 23:25, Ησαΐας 53, Ζαχαρίας 3-6).

Ας δούμε τα στοιχεία που την επιβεβαιώνουν.

1. Αποκάλυψη

Ανέκαθεν οι Εβραίοι και πολύ πριν τους χριστιανούς έψαχναν για κρυμμένα νοήματα στις Γραφές, θεωρώντας ότι ο Θεός είχε κρύψει κάποιους κωδικούς εκεί και ερευνούσαν και συνέραπταν χωρία για να εμφανιστεί το κρυμμένο θεϊκό μήνυμα. Αυτοί που αργότερα θα ονομαστούν χριστιανοί έκαναν ακριβώς το ίδιο, και όταν εφαρμόσεις αυτή την τεχνική που λέγεται Peshet και χρησιμοποιήθηκε ιδιαίτερα στα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας από τους Εσσαίους του Κουμράν, τότε εμφανίζονται αυτά που βλέπουμε στο Ευαγγέλιο.

Πως ξεκινάει μια αποκαλυπτική θρησκεία;

Ας δούμε τρία ενδιαφέροντα παραδείγματα για τα οποία έχουμε αρκετά καλά στοιχεία για να καταλάβουμε γιατί και ο Χριστιανισμός δημιουργήθηκε ακριβώς με την ίδια λογική.

- Ισλάμ
- Μορμονισμός
- Θρησκείες φορτίου

1.1 Ισλάμ

Ο Μωάμεθ ανέφερε ότι είχε ένα όραμα όπου συνάντησε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, και το Κοράνι καταγράφει τις διδασκαλίες του Γαβριήλ, όχι του Μωάμεθ. Δηλαδή έχουμε ένα υποτιθέμενο ουράνιο ον που αποκάλυψε το Κοράνι μέσα από οράματα.

1.2 Μορμονισμός

Ο Joseph Smith ανέφερε ότι είχε συνομιλίες και αποκαλύψεις από έναν άλλον άγγελο, τον Μορόνι, πάλι με διδαχές και μαγικές επιγραφές και το βιβλίο των Μορμόνων που συνέθεσε, καταγράφει ό,τι θεωρείται να είπε τελικά ο άγγελος αυτός στον Smith.

Ο Ιησούς είναι παρόμοια με αυτές τις οντότητες, όπως ο Αρχάγγελος Γαβριήλ ή ο Μορόνι, ένας αρχάγγελος που δίδαξε τους ακολούθους του μέσω ιερών αποκαλύψεων, ή έστω υποτιθέμενων ιερών αποκαλύψεων που καταγράφηκαν. Και αργότερα ο Ιησούς αυτός “ευημεροποιήθηκε”. Αυτή είναι μια λέξη που προέρχεται από την αρχαία Ελλάδα.

1.3 Ευημερισμός

Συγκεκριμένα ο Ευήμερος ήταν ένας συγγραφέας του 4ου π.κ.χ. αιώνα, που αποφάσισε πως οι θεοί Δίας και Ουρανός ουσιαστικά ξεκίνησαν σαν ιστορικά πρόσωπα. Ήταν υποτίθεται βασιλιάδες και έγραψε μια βιογραφία τους και υποστήριξε πως αργότερα αυτοί θεοποιήθηκαν. Αλλά όλα αυτά φυσικά τα φαντάστηκε (με τον ίδιο τρόπο που φαντάστηκαν οι χριστιανοί για τον Ιησού). Στην πραγματικότητα ξεκίνησαν σαν θείες οντότητες, έτσι τις φαντάζονταν, και η ιδέα να τους μεταμορφώσουν σε ιστορικά πρόσωπα ήρθε αργότερα. Και αυτή η

διαδικασία στον αρχαίο κόσμο έγινε τόσο δημοφιλής που πήρε την ονομασία “ευημερισμός”, όπου ουράνιες θεότητες μεταφέρονται στη γη και αποκτούν γήινες βιογραφίες. Όχι πάντα ουράνιες θεότητες, άλλοτε είναι σαν πνεύματα δέντρων κλπ. Αλλά πάντως ξεκινούν σαν οντότητες του υπερφυσικού βασιλείου και μετά τοποθετούνται και αλληλεπιδρούν στην ιστορία. Αυτό συνέβαινε συχνά και με θεοποιημένους θνητούς όπως πχ. ο Ρωμύλος αλλά και θεούς όπως ο Όσιρις. Αυτή η τάση επηρέασε και τον Χριστιανισμό, ο οποίος επίσης ξεκίνησε με ένα θεωρούμενο ον του υπερφυσικού βασιλείου, ένα πνευματικό ον, που μετά τοποθετήθηκε στην ιστορία και εδώ έχει ενδιαφέρον ένα χωρίο του Παύλου, που δείχνει την κατάσταση αυτή πριν την ευημεροποίηση του Ιησού, που φαίνεται μάλιστα να έχει υποστεί παραχάραξη, και είναι το Α΄ Κορ. 15:47 το οποίο στις Καινές Διαθήκες που ξέρουμε γράφουν:

*⁴⁷ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ **Κύριος** ἐξ οὐρανοῦ.*

Διαβάστε και τις ερμηνείες-αποδόσεις Κολιτσάρα και Τρεμπέλα Στον σύνδεσμο του Συναξαριστή, που αναφέρουν και πράγματα που δεν γράφονται στο κείμενο για να εμπεδώσουν την καθιερωμένη άποψη.

Αλλά σε παλαιότερους κώδικες όπως στον $\square 46$ το κείμενο είναι αυτό:

*ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος **πνευματικός** ἐξ οὐρανοῦ.*

1.4 Οριοθέτηση του δόγματος

Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν οι χριστιανοί άρχισαν να πιστεύουν ή να “πουλάνε” αυτές τις ιστορίες σαν αληθινές, όπως θα δούμε και στην επόμενη παρουσίαση. Και αυτή ήταν η εκδοχή αυτού του Χριστιανισμού που κυριάρχησε και αποφάσισε ποια “ντοκουμέντα” και πως θα επιβιώσουν στην μεσαιωνική περίοδο. Άρα έχουμε ένα τεράστιο φίλτρο που ελέγχει όλες τις διαθέσιμες πληροφορίες. Τώρα γιατί το τονίζουμε αυτό; Γιατί όπως είπαμε ο ευημερισμός ήταν γνωστή πρακτική, αλλά και γιατί επίσης ήταν ο πιο εύκολος τρόπος για να ελεγχθεί το δόγμα.

Πώς έγινε αυτό;

Ένα από τα βασικά κλειδιά για να το κατανοήσουμε είναι αυτό που ο Kurt Noll,

καθηγητής θρησκευολογίας, λέει σ' ένα άρθρο του που παραθέτει και ο Carrier στο βιβλίο του, ότι «αν έχεις μια προσωπική και αποκαλυπτική θρησκεία, τότε θα εμφανίζονται συνέχεια νέα μέλη που θα ισχυριστούν: “ο Ιησούς μίλησε και σε μένα, στον ύπνο μου κ.λπ.”» οπότε τότε θα είναι δύσκολο να ελέγξεις όλες αυτές τις “αποκαλύψεις”. Αν όμως πεις πως ο Ιησούς έγινε ιστορικό πρόσωπο και πως οι “δικοί μας” μπορούν να εντοπίσουν την προφορική γνώση στους μαθητές του, τότε μπορείς όλα αυτά να τα σταματήσεις και να οριοθετήσεις το δόγμα. Μπορείς να πεις: “Εσύ δεν έχεις γενεαλογικό πιστοποιητικό”, εμείς έχουμε και μπορούμε να εντοπίσουμε τα δικά μας πίσω στον Ιησού. Και τελικά αυτό έγινε όπως λένε όλοι οι σύγχρονοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς. Ο Χριστιανισμός ξεκίνησε αρχικά με προφήτες, ευαγγελιστές, αποστόλους και τους έχοντας χαρίσματα, αυτά που λέγονται συνοπτικά «ενθουσιαστικές τάσεις», αλλά στις επόμενες γενιές ανέλαβαν επίσκοποι και όλα αυτά σταμάτησαν. Γράφει ο Βασίλειος Στεφανίδης δικαιολογώντας την αλλαγή αυτή το ως αντίμετρο της Εκκλησίας για τους γνωστικούς και ως κάτι που μειωνόταν ούτως ή άλλως:

Ἡ ἰδέα ὅτι «ὁ Κύριος ἐγγύς», αἱ ἐξ αὐτῆς προελθοῦσαι ἐνθουσιαστικαὶ τάσεις καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τῶν τάσεων τούτων βαθμηδόν ὑπεχώρουν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ὁ μνημονευθεὶς ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας ἐπέσπευσε τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῶν. Διότι ἐκ τῆς επικρατοῦσης ἐλευθερίας ὑπῆρχε κίνδυνος διαδόσεως τῶν γνωστικῶν ἰδεῶν. Οὕτως ἐξέλιπον οἱ χαρισματοῦχοι, ἡ γλωσσολαλία, ἡ ἐλευθέρα προσευχὴ καὶ τὸ ἐλεύθερον κήρυγμα.

(Εκκλησιαστική Ιστορία, 1959, 76)

Και αυτό είναι επιπλέον λογικό γιατί τα “χαρίσματα” αυτά είναι πλαστά πιστοποιητικά και γιαυτό δεν μπορεί κανείς να τα ξεκαθαρίσει. Άρα ήταν πιο εύκολο να ελεγχθεί το δόγμα κατά αυτόν τον τρόπο, δηλαδή της ιστορικοποίησης και της συγκεκριμένης σταθερής διδασκαλίας.

Γιατί λοιπόν τα πιστεύουμε όλα αυτά; Γιατί αυτά συμβαίνουν συνήθως με τις θρησκείες.

Σκεφτείτε τους Εβραίους Πατριάρχες, τον Μωυσή, τον Αβραάμ κ.λπ. είναι επίσης φανταστικά πρόσωπα όπως έχουμε δείξει εδώ και επιτέλους αυτό το αποδέχθηκε το σύνολο της ακαδημαϊκής κοινότητας, αλλά από κάποιους στο παρελθόν τοποθετήθηκαν στην ιστορία, τους δόθηκαν βιογραφίες, αλληλεπίδρασαν δήθεν με ιστορικά πρόσωπα όπως οι Φαραώ, είχαν οικογένειες με γενεαλογίες, ονόματα, πατρίδες κ.λπ... Το ίδιο συμβαίνει με τους παγανιστικούς θεούς-σωτήρες όπως και

με τα μοντέρνα cargo cults που είναι παρόμοιο φαινόμενο.

1.5 Λατρείες Φορτίου

Οι θρησκείες φορτίου (cargo cults) είναι άλλο ένα εξαιρετικό αντίστοιχο παράδειγμα με θρησκείες των αρχών του 20ου αιώνα, που αναδύθηκαν στην Μελανησία και την Πολυνησία κάτω από την επίδραση της αποικιοκρατίας και σαν προσπάθεια εθνικισμού και ανεξαρτησίας (κάτι αντίστοιχο με την Ιουδαία κάτω από την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία), όπου οι ντόπιοι ξεκίνησαν να φτιάχνουν μια νέα συγχρωτιστική θρησκεία με τις ντόπιες δοξασίες και είδη Χριστιανισμού και παρουσίασαν ένα δικό τους αποκαλυπτισμό. Σύμφωνα με αυτόν στο μέλλον οι αποικιοκράτες θα εκδιωχτούν και θα εμφανιστούν πλοία και αεροπλάνα με το πολύτιμο φορτίο τους (κάτι πολύ θολό που αντανακλά την διάθεση για ανεξαρτησία και υλικά αγαθά) και σε αυτά θα επιστρέψουν και οι αναστημένοι πρόγονοί τους.

Όλες αυτές οι δοξασίες προήλθαν από κάποιον ηγέτη-προφήτη που τους έδωσε όλες τις πληροφορίες, αλλά αυτοί δεν ήταν ιστορικά πρόσωπα, όμως πιστεύονταν ως τέτοιοι. Είχαν ονόματα όπως John Frum και Tom Navy, όπου Tom Navy σημαίνει ο Tom του ναυτικού και John Frum, ο John του στρατού. Αυτά είναι φανταστικά ονόματα, αλλά ήταν οι “σωτήρες” τους. Είχαν ιστορίες για το πως ήρθαν στο νησί τους και έδωσαν όλες τις διδασκαλίες, αλλά δεν μπορούμε να διαπιστώσουμε την ύπαρξή τους. Μάλιστα σε μία από αυτές τις δοξασίες είχαμε ταυτόχρονη παρουσία ανθρωπολόγων στο νησί, άρα μαρτυρίες από πρώτο χέρι για την ανάπτυξη τους, και μας διαβεβαιώνουν πως δεν υπήρξε κάποιος John Frum στο νησί. Βασικά ξεκίνησε με “οράματα”, και αυτό το ίδιο φαίνεται να συμβαίνει και με την καταγωγή του Χριστιανισμού.

Ο άλλος λόγος που δεχόμαστε αυτή την εξήγηση για τον Χριστιανισμό είναι γιατί αυτό μας δείχνει η ακολουθία των αποδείξεων και τα πιο σίγουρα στοιχεία που έχουμε για αυτό, είναι οι Επιστολές.

2. Επιστολές του πρώτου αιώνα

Οι επιστολές του Παύλου που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη είναι 14 και εμφανίζονται σαν συλλογή με τον τίτλο *Επιστολές του Παύλου* και ξεχωρίζουν από

τον παραλήπτη τους. Η διαφορετική θέση που παίρνει στους διάφορους κώδικες η Προς Εβραίους, δείχνει ότι προστέθηκε αργότερα σε μια συλλογή 13 επιστολών, αλλά και στις υπόλοιπες επιστολές υπάρχουν μικροδιαφορές στη σειρά στους διάφορους κώδικες.

Θεωρητικά αν κάποιος κρατάει μια συλλογή των επιστολών του, τις κρατάει με χρονολογική σειρά. Εδώ όμως δεν συμβαίνει αυτό. Αν και όλες οι συλλογές ξεκινούν με την *Προς Ρωμαίους*, συνδυάζοντας τα Ρωμ, 15:25-26, και Α' Κορ 16:1-4 φαίνεται να προηγείται η *Προς Κορινθίους Α'* από την *Προς Ρωμαίους*. Ταυτόχρονα από την φιλολογική μελέτη είναι προφανές ότι οι καλούμενες και ποιμαντικές (*Προς Τιμόθεον Α', Β'* και *Προς Τίτον*), όπως και οι *Προς Κολοσσαείς*, *Προς Εφεσίους* και *Β' Θεσσαλονικείς* δεν είναι γραμμένες από το ίδιο πρόσωπο που είναι οι υπόλοιπες και θεωρούνται πλαστογραφημένες και μεταγενέστερες. Όσο για την *Προς Εβραίους* ήδη από τον τρίτο αιώνα υπήρχαν αμφιβολίες αν ήταν του Παύλου.

Οι αυθεντικές επιστολές λοιπόν που κατά γενική παραδοχή γράφτηκαν όπως πιστεύεται, μέσα στον πρώτο αιώνα από τον Παύλο, είναι επτά και είναι οι παρακάτω:

Προς Ρωμαίους

Α' προς Κορινθίους

Β' προς Κορινθίους

Προς Γαλάτας

Προς Φιλιπησίους

Α' προς Θεσσαλονικείς

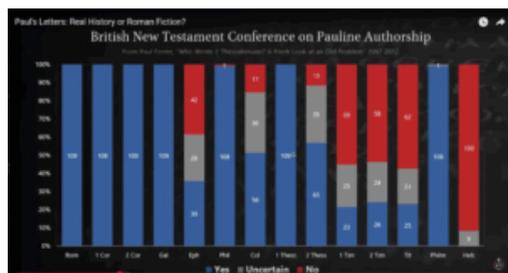
Προς Φιλήμονα

Η διάκριση στο φόντο έγινε ως προς την πλήρη θεωρούμενη αυθεντικότητά τους, δηλαδή για τις τρεις τελευταίες υπάρχουν κάποιες (λίγες σχετικά) ενστάσεις.

Αν και τις έχουμε γραμμένες από τον τέταρτο-πέμπτο αιώνα συγκεντρωμένες μαζί με τα ευαγγέλια από τους γνωστούς κώδικες, τις έχουμε και σε άλλους ξεχωριστούς κώδικες χωρίς τα Ευαγγέλια όπως οι *Codex Boernerianus* (G 012), *Codex Augiensis* (F 010), *Codex Claromontanus* (D 06), με παλαιότερο από όλους τον *Papyrus 46* που χρονολογείται μεταξύ του 150-250 κ.χ. Το ενδιαφέρον είναι

ότι πρωτακούμε για αυτές και μάλιστα από αρκετές πηγές, ότι κάπου γύρω στο 130-135 κ.χ., φαίνονται ήδη να υπάρχουν σαν έτοιμη συλλογή 10 επιστολών στα χέρια του Μαρκίωνα με κάποιες ελλείψεις, (ή χωρίς μεταγενέστερες προσθήκες) σε σχέση με αυτά που ξέρουμε, μαζί με ένα κουτσουρεμένο (ή αντίστοιχα πρώιμο) *Κατά Λουκάν*. (Να ξανασημειώσω ότι τα ονόματα των τεσσάρων Ευαγγελίων μαζί, τα έχουμε στα τέλη του δεύτερου αιώνα από τον Ειρηναίο).

Παραδοσιακά οι *Επιστολές του Παύλου* θεωρείται ότι γράφηκαν κάπου στα 50 κ.χ. και θεωρούνται επίσης τα πιο πρώιμα έγγραφα του Χριστιανισμού. Το μόνο σίγουρο λοιπόν είναι ότι είναι πρωιμότερες του 135 κ.χ.. Σημαντική επίσης είναι και η πλαστογραφημένη όπως είδαμε *Προς Εβραίους*, που δεν είναι του Παύλου μεν, είναι όμως και αυτή του 1^{ου} αιώνα και μας δίνει κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες, όπως και η 1^η *επιστολή του Κλήμη* που γράφηκε κάπου μεταξύ 70-96 κ.χ..

Οι γνώμες για την αυθεντικότητα των Επιστολών του Παύλου 109 Βρετανών ακαδημαϊκών συμμετασχόντων στην “2011 British New Testament Conference”. Έρευνα του Paul Foster. <https://rb.gy/6r0s20>.

Ένα σημαντικό ερώτημα φαίνεται να είναι η διαδικασία με την οποία καθορίστηκε η θεωρούμενη αυθεντικότητά τους στη βάση των τεσσάρων πρώτων, που έχουν απόλυτα κοινή θεολογία και στοιχεία, κάτι που φυσικά θα έχει εξέλιξη στο μέλλον. Όπως θα δούμε στην επόμενη παρουσίαση οι επιστολές του Παύλου έχουν άμεση σχέση και αλληλεπίδραση με τα *Ευαγγέλια*, αλλά η αυθεντικότητα και η χρονολόγησή τους, δηλαδή πόσο πριν το 130-5 κ.χ., είναι έωλη και μπορεί αυτή να αλλάξει. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Έχουμε μια σειρά επιστολών από κάποιον που αυτοπροσδιορίζεται ως Παύλος και που υποτίθεται στάλθηκαν σε διαφορετικούς αποδέκτες σε όλη τη Μεσόγειο και αυτές πρωτοεμφανίζονται όλες μαζί συγκεντρωμένες σαν σύνολο, σαν ολοκληρωμένη συλλογή, από τον Μαρκίωνα και ίσως σαν δύο διακριτές συλλογές και αυτό στα μέσα του δεύτερου αιώνα. Η λάθος χρονολογική σειρά, και οι

μικροαλλαγές της σε διάφορους κώδικες δείχνει ότι δεν έγινε αυτή η συλλογή από τον συγγραφέα τους. Να σημειώσουμε ότι ο Μαρκίων ήταν αιρετικός για την επίσημη Εκκλησία, και όλη αυτή η ξαφνική τους εμφάνιση σε αυτόν είναι περίεργη. Δείτε και εδώ.

Λίστα των Επιστολών του Παύλου από τον Μαρκίωνα

Προς Ρωμαίους

A' και B' προς Κορινθίους

Προς Γαλάτες

Προς Φιλιπησίους

Προς Φιλήμονα

A' και B' προς Θεσσαλονικείς

Προς Κολοσσαείς

Προς Λαοδικείς (έτσι ονόμασε την προς Εφεσίους) (Με κόκκινο οι θεωρούμενες σήμερα γνήσιες)

Για τον λόγο αυτό υπάρχει και η θεωρία ότι είναι πλήρως πλαστογραφημένες, ότι δηλαδή δεν υπήρξε κάποιος Παύλος, αλλά είναι δημιουργημένα λογοτεχνήματα σε μορφή επιστολής για να δηλώσουν συγκεκριμένη θεολογία και ίσως μεταγενέστερες από όταν υποτίθεται γράφτηκαν (υπάρχει επιπλέον η θεωρία της Dr. Nina Livesey, ότι οι Επιστολές εκτός από πλαστογραφημένες φαίνεται να γράφηκαν μετά τις *Πράξεις* και ίσως και τα *Ευαγγέλια* και να στηρίζονται σε αυτά, δέστε το σχετικό βίντεο, προσέξτε ειδικά στο πως στηρίζεται η αυθεντικότητά τους).

Εδώ θα θεωρήσουμε την καθιερωμένη θέση ότι προηγούνται των *Ευαγγελίων*, άλλωστε είδαμε ότι οι *Πράξεις* (γραμμένες από τον ίδιο συντάκτη του *Κατά Λουκάν*) έχουν μια διαφορετική οπτική και προσπάθεια από τις Επιστολές. Έτσι η θέση αυτή φαίνεται λογικότερη όπως θα δούμε, μολονότι η χρονολόγησή τους και η αυθεντικότητά τους είναι ίσως προβληματική. Επίσης υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις για μεταγενέστερη συμπλήρωσή τους σε αρκετή έκταση όπως στην *Προς Ρωμαίους* τα κεφ. 15,16 και στην *B' Κορινθίους* κεφ. 8 και 9, καθώς και σε άλλα σημεία, που δεν φαίνεται να υπήρχαν στη συλλογή του Μαρκίωνα και εμφανίζονται την εποχή του Ειρηναίου στο τέλος του δεύτερου αιώνα.

Αυτές οι επιστολές στην πραγματικότητα και εφόσον διαβαστούν με φρέσκο βλέμμα και ξεχνώντας οτιδήποτε ξέρουμε από τα Ευαγγέλια, μιλάνε κυρίως για ένα προϋπάρχον ουράνιο ον και ένα αποκεκαλυμμένο Ευαγγέλιο, παρά για έναν ιστορικό Ιησού. Στην πραγματικότητα δεν έχουν κανένα στοιχείο που να τον επιβεβαιώνει ή να δείχνει ιστορική δράση του και για τον λόγο αυτό φαίνεται να είναι πρωιμότερες των *Ευαγγελίων*.

Όταν κοιτάς τις επιστολές του Παύλου για παράδειγμα, χωρίς τις χριστιανικές υποθέσεις πίστης και τη γνώση των Ευαγγελίων, φαίνεται ότι ο Παύλος μιλάει για ένα ον κυριολεκτικά από “τους ουρανούς” με το οποίο συνομιλεί αυτός και οι απόστολοι, που ονομάζει “Ιησού Χριστό”. Τα Ευαγγέλια έρχονται δεκαετίες αργότερα και είναι σκόπιμα πλασματικά, μάλιστα δομήθηκαν όλα πάνω στο *Κατά Μάρκον*, το πρώτο από όλα αυτά, και στην επόμενη παρουσίαση θα δούμε πως φαίνεται να δομήθηκε το *Κατά Μάρκον* σε σύζευξη με τις επιστολές του Παύλου, όπου αυτό το ον αποκτά ιστορία και δράση στη γη.

Αργότερα, όλη η επακόλουθη ιστορικότητα στηρίζεται στα *Ευαγγέλια* αυτά. Άρα δεν έχουμε ανεξάρτητη επιβεβαίωση, και όλες οι υπόλοιπες αποδείξεις από τα πρώτα 80 χρόνια του Χριστιανισμού, εντελώς βολικά, δεν έχουν διατηρηθεί. Και αυτό είναι πραγματικά περίεργο, γιατί θα περιμέναμε να έχουμε πολλά γράμματα και κάθε είδους έγγραφο από την ίδια την Εκκλησία. Αλλά δεν υπάρχουν, ούτε καν με την παράθεση κάποιας φήμης. Και υπήρχαν πολλές άλλες “αποδείξεις” που πλαστογραφήθηκαν στη θέση τους. Έχουμε κυριολεκτικά δεκάδες ευαγγέλια που ξέρουμε από τους τίτλους, περίπου 40 διαφορετικά ευαγγέλια που γράφτηκαν και όχι μόνο. Το βιβλίο των *Πράξεων* επίσης δεν είναι μόνο ένα, αλλά έξι. Επίσης υπάρχουν εκατοντάδες ψεύτικες επιστολές. Όταν κοιτάς στον 2^ο αιώνα τον Χριστιανισμό, βλέπεις πραγματικά έναν καταιγισμό από πλαστογραφίες, ειδικά όταν προσθέτεις όλα τα έγγραφα που σήμερα οι χριστιανοί θεωρούν αυθεντικά και τα συγκρίνεις με τα υπόλοιπα έγγραφα, η αναλογία των πλαστογραφιών με τα αυθεντικά είναι 5:1. Άρα η πλαστογράφηση δεν ήταν η εξαίρεση αλλά ο κανόνας. Δηλαδή η κατασκευή “μπαρούφας” ήταν αυτό που πάντα έκαναν οι χριστιανοί.

Υπάρχουν και άλλα πρωτοχριστιανικά κείμενα του 1^{ου} και αρχών του 2^{ου} αι. που έχουν ενδιαφέρον, όπως *Η Διδαχή των Αποστόλων*, η *Επιστολή Βαρνάβα*, ο *Ποιμένας του Ερμά*, που αν και απευθύνονται σε χριστιανούς, τα δύο από αυτά με γνωστικές επιδράσεις, μιλούν για αποστόλους, προφήτες και επισκόπους, αγνοούν πλήρως τον Παύλο, τις επιστολές του, τον ιστορικό Ιησού και την Ανάσταση (η

Επιστολή Βαρνάβα , δεν αναφέρει επισκόπους, αναφέρει Ανάσταση χωρίς περαιτέρω στοιχεία -αυτή έχει και μια ενδιαφέρουσα ανάγνωση στο θέμα του Ναού που μπορεί να την χρονολογήσει στα χρόνια του Ηρώδη, δηλαδή στο τέλος του 1^{ου} αι. και γύρω στο 25-20 π.κ.χ. δηλαδή πριν την θεωρούμενη Γέννηση). Στον αντίποδα είναι οι *Επιστολές του Ιγνατίου* και η *Επιστολή του Πολύκαρπου*, οι μόνες που αναφέρουν και τον Παύλο και την Ανάσταση, δείχνοντάς μας ένα διαφορετικό ρεύμα, αν και κανένα από αυτά όλα επίσης, δεν έχει ούτε ένα στοιχείο για τον ιστορικό Ιησού.

Αν δούμε επίσης την Αποκάλυψη, ή τις υπόλοιπες επιστολές του “Ιακώβου”, “Ιούδα” και του “Ιωάννη” που εμπεριέχει η *Καινή Διαθήκη*, θα δούμε ακριβώς το ίδιο με μια εξαίρεση, αυτήν του “Πέτρου”, ειδικά την *Β΄ Πέτρου* που θα δούμε και στη συνέχεια, είναι η μόνη (φυσικά πλαστογραφημένη) που μιλάει και για τον Παύλο και για ιστορικό Ιησού, χωρίς φυσικά κανένα στοιχείο ή λεπτομέρεια.

3. Θεοί πάσχοντες και σωτήρες

Κάτι άλλο που θα πρέπει να λάβουμε υπόψιν μας είναι οι συνθήκες της εποχής. Κάτι για το οποίο υπάρχει δυστυχώς μεγάλη παραπληροφόρηση στο διαδίκτυο και ειδικά στα ΜΚΔ, και είναι οι υποτιθέμενοι εσταυρωμένοι σωτήρες που προϋπήρχαν του Ιησού.

Αυτά δεν είναι απολύτως αλήθεια, αλλά υπάρχουν παρόλα αυτά, σχετικοί παραλληλισμοί και αναλύονται κάπως έτσι:

Εκείνη την εποχή υπήρχε μια “μόδα”, να παίρνεις διάφορες δοξασίες και να τις αναμειγνύεις με το ελληνιστικό κίνημα των μυστηριακών λατρειών που ήταν εξαπλωμένο, και ήταν αυτό που κάναν οι κατακτημένοι λαοί των Ελλήνων και των Ρωμαίων. Αλλά το να παίρνεις την εθνική δοξασία και να την συγχωνεύεις με κάποια άλλη, ήταν μεν κάτι το διαφορετικό, αλλά είχε δε σημαντικές ομοιότητες με όλες τις άλλες.

Για παράδειγμα η παραδοσιακή περσική λατρεία του Ζωροαστρισμού συγχωνεύτηκε με τις μυστηριακές λατρείες και από αυτή τη μίξη προέκυψε μια καινούργια θρησκεία που ονομάστηκε “Μιθραϊσμός”. Το ίδιο πράγμα έγινε με την ‘Ισιδα και τον ‘Οσιρι των Αιγυπτίων. Πήραν την αιγυπτιακή λατρεία και την συγχώνευσαν με την ελληνιστική μυστηριακή θρησκεία και δημιούργησαν μια καινούργια. Και υπάρχουν ποικίλα τέτοια παραδείγματα. Για παράδειγμα οι

Εβραίοι έκαναν το ίδιο στις εποχές που θα περιμέναμε να το έχουν κάνει. Αν δεις αυτή την τάση σαν μια χρονική ακολουθία, τότε βλέπεις μια εθνική δοξασία που καταλήγει σε μια άλλη διαφορετική εθνική δοξασία κ.ο.κ. Και αν για παράδειγμα παρακολουθούσαμε τους Εβραίους του 100 π.κ.χ., και καταγράφαμε τι τάσεις είχαν προηγηθεί, τότε θα είχαμε προβλέψει και την εμφάνιση του Χριστιανισμού με λεπτομέρειες.

Αλλά εδώ το σημαντικό είναι ότι έχουμε κάποια βασικά στοιχεία που είναι όμοια σε όλες αυτές τις δοξασίες. Όλες είναι προσωπικές σωτηριακές θεότητες, με άλλα λόγια, προσφέρουν προσωπική σωτηρία μετά θάνατον, και δεν είναι κάτι κοινόχρηστο, αλλά μια προσωπική κοινωνία με την θεότητα, όπου αυτή σε επιλέγει και σου εξασφαλίζει ένα μεταθανάτιο παράδεισο.

Αυτή λοιπόν ήταν μια συνήθης τάση και είναι κάτι που συμβαίνει σε όλες τις κουλτούρες. Ο Χριστιανισμός δεν ήταν καινοτόμος με αυτή την ιδέα, ας δούμε τον πίνακα:

- Όλοι αυτοί είναι θεοί-σωτήρες
- Όλοι είναι υιοί ή κόρες του θεού
- Όλοι έχουν υποστεί ένα πάθος
- Όλοι κυριαρχούν επί του θανάτου
- Όλοι τους έχουν τις ιστορίες για την πορεία τους στη γη.
- Ωστόσο κανένας από αυτούς δεν υπήρξε ποτέ.

Όλοι αυτοί λοιπόν οι θεοί-σωτήρες είναι “υιοί του θεού” εκτός από κάποιες “κόρες του θεού”, γιατί υπήρχαν και γυναικείες θεότητες. Όλοι είναι υιοί ή κόρες του θεού, ακριβώς όπως και ο Ιησούς.

Όλοι υφίστανται ένα πάθος, όπως λέγεται στα Ελληνικά. Το βλέπουμε στον Μιθραϊσμό και στην δοξασία του Όσιρι, το βλέπουμε και στον Βάκχο· κυριολεκτικά ο όρος που χρησιμοποιούν είναι “πάθος”, έτσι υπάρχει το πάθος του Μίθρα, του Βάκχου κ.ο.κ. Οπότε και το πάθος του Ιησού δεν είναι κάποια καινοτομία. Οι Εβραίοι είχαν την δική τους ιδέα για τον δικό τους σωτήρα και το δικό τους θείο πάθος.

Μια περίπτωση θηλυκής θεότητας που ίσως είναι και η παλαιότερη που ξέρουμε

ως παράδειγμα του “μύθου της ανάστασης ενός θανόντος θεού” είναι ο σουμερικός μύθος της καθόδου της Inanna στον Κάτω Κόσμο. Η Σουμερική θεά Inanna ταξιδεύει στον Κάτω Κόσμο για να δει την αδελφή της Ereshkigal. Ενώ βρίσκεται εκεί, “χτυπιέται” και μετατρέπεται σε πτώμα. **Για τρεις μέρες και τρεις νύχτες, η Inanna είναι νεκρή, μέχρι που ανασταίνεται με τη βοήθεια του πατέρα της**, του Enki, ο οποίος στέλνει δύο gallu (σουμεριακοί δαίμονες) να τη φέρουν πίσω. Οι gallu σερβίζουν στην Inanna φαγητό και νερό και την επαναφέρουν στη ζωή.

Όλες αυτές οι θεότητες κυριαρχούν επί του θανάτου και αυτό το μοιράζονται με τους οπαδούς τους δέστε και εδώ. Το πως νικούν τον θάνατο διαφέρει στον καθένα. Μερικές φορές πεθαίνουν και ανασταίνονται από τον τάφο, υπήρχαν άλλες περιπτώσεις με τον Ρωμύλο και τον Ζάμολξη, που προηγούνται του Χριστιανισμού και αφορούν θνήσκοντες και αναστάντες ή και αναληφθέντες θεούς. Θα ακούσετε συχνά διάφορους να το αρνούνται, αλλά οι αποδείξεις είναι ξεκάθαρες, αν και αυτό δεν συνέβαινε με όλες τις δοξασίες. Πχ για τον Μίθρα δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι ήταν ένας τέτοιος θεός, αλλά ωστόσο υφίσταται κάποιο πάθος ή άθλο που μοιάζει με μαρτύριο και που του χαρίζει τη νίκη επί του θανάτου. Άρα έχουμε αρκετούς παραλληλισμούς και υπάρχουν πάρα πολλά παραδείγματα από άλλες μυστηριακές δοξασίες για θεότητες που υποβάλλονται σε κάποιο μαρτύριο για να νικήσουν τον θάνατο.

Ο Μίθρας και ο Ταύρος: Τοιχογραφία από μιθραίο στο Marino, Italy, (168-256 κ.χ.), που δείχνει τον άθλο της ταυροκτονίας και την ουράνια επένδυση της κάπας του Μίθρα. Το ενδιαφέρον σε αυτή την εικόνα είναι ότι περιλαμβάνει επίσης περιμετρικά μικρές εικόνες από τον βίο του Μίθρα, κάτι που αντέγραψαν μεταγενέστερα οι χριστιανοί σε χριστιανικές εικόνες αγίων που είχαν περιμετρικά άλλες εικόνες του βίου τους.

Όλοι τους επίσης έχουν τις ιστορίες τους για την πορεία τους στη γη. Ωστόσο κανένας από αυτούς δεν υπήρξε ποτέ.

Οπότε όταν βλέπεις αυτή την τάση και πως ο Χριστιανισμός ταιριάζει επίσης, - ουσιαστικά είναι η εβραϊκή εκδοχή αυτής της “μόδας”- αν ο Ιησούς υπήρξε θα ήταν η εξαίρεση, κάτι το ασυνήθιστο. Οπότε αυτό προκαλεί από μόνο του αμφιβολίες.

Για όλους αυτούς τους θνήσκοντες και αναστάντες θεούς έχουμε ξεκάθαρες προχριστιανικές αποδείξεις.

Ο Ρωμύλος ήταν ο Ρωμαίος κρατικός θεός και ο θάνατος και η ανάσταση/ανάληψή του γιορτάζονταν ετησίως με θεατρικά δρώμενα. Το βλέπεις πως υπάρχουν παραλληλισμοί και μπορείς να τους συναντήσεις στα χριστιανικά έγγραφα όπου δανείζονται τις ιδέες τους.

Ο Όσιρις, ένας Αιγύπτιος θεός, όπου αυτοί που βαπτίζονται στον θάνατο και στην ανάσταση του, θα βρουν μεταθανάτια σωτηρία. Αυτό σίγουρα ακούγεται γνώριμο.

Ο Ζάλμοξις, ήταν ένας θρακικός θεός που πιθανότατα συνδέεται με τους κέλτικους θεούς, και ο θάνατος με την ανάσταση του επίσης διαβεβαίωνε τους οπαδούς του για κάποια μετά θάνατον ζωή, και αυτός προηγείται του Χριστιανισμού 400 χρόνια. Και αυτοί είναι απλά τρεις από τους πολλούς.

Αλλά σημαντικό δεν είναι μόνο το ελληνιστικό ή ρωμαϊκό παρασκήνιο, αλλά και το παρασκήνιο που προέρχεται από τον Ιουδαϊσμό, και αυτό μάλλον δεν το γνωρίζατε γιατί και ο Carrier δήλωσε έκπληκτος όταν το ανακάλυψε.

4. Φίλων ο Αλεξανδρεύς

Έχουμε τον Φίλωνα Αλεξανδρείας, έναν ελληνιστή Εβραίο με επιρροές από τον μεσοπλατωνισμό που δρα κατά την υποτιθέμενη περίοδο δράσης του Ιησού. Ας δούμε τα ενδιαφέροντα για το θέμα μας κείμενα:

Φίλων Αλεξανδρείας

- *Περί συγχύσεως διαλέκτων* 62-63 & 146-147
- *Περί του θεοπέμπτου είναι τους ονειρούς* 1.215

Στηρίζεται στο *Ζαχαρίας* 6

Υπήρχε μια προχριστιανική εβραϊκή πίστη σε ένα ουράνιο ον που ήταν...

Ο πρωτότοκος γιος του Θεού.

- Η ουράνια «εικόνα του Θεού»
- Ο παράγοντας του Θεού για τη δημιουργία
- και ο ουράνιος αρχιερέας του Θεού

Ας δούμε τα κείμενα αναλυτικά:

Ζαχαρίας 6

- ^{11.} *καὶ λήψη ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ ποιήσεις στεφάνους καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν **Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδέκ τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου***
- ^{12.} *καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἴδου ἀνὴρ, **ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ**, καὶ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ ἀνατελεῖ, καὶ **οἰκοδομήσει τὸν οἶκον Κυρίου**·*
- ^{13.} *καὶ αὐτὸς λήψεται ἀρετὴν καὶ καθιεῖται **καὶ κατάρξει ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ**, καὶ ἔσται ἱερεὺς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ*, καὶ βουλή εἰρηνικὴ ἔσται ἀναμέσον ἀμφοτέρων.

Και σε μετάφραση Κολιτσάρα:

- ^{11.} Θα πάρης το αργύριον και το χρυσίον των δωρεών και θα κατασκευάσης στέφανον, τον οποίον θα θέσης εις την κεφαλὴν **του αρχιερέως Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ**.
- ^{12.} Και θα πης προς αὐτόν· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Ἰδού, ανήρ, **του οποίου το ὄνομα εἶναι Ανατολή**. Από τον τόπον, όπου ευρίσκεται, θα ανατείλη και θα υψωθῆ και θα οικοδομήση τον ναόν του Κυρίου.
- ^{13.} **Αυτός θα προσλάβη κάθε ἀρετήν, θα καθίση ἐπὶ του θρόνου και θα ασκήση κατὰ ἀπόλυτον και δίκαιον τρόπον την βασιλικήν του εξουσίαν. Ἐκ δεξιῶν του θα ἵσταται ο ἱερεὺς**, ειρήνη θα υπάρχη μεταξύ ἀμφοτέρων των αξιωμάτων βασιλικού και ιερατικού.

Ας δούμε τώρα πως προέκυψε το ὄνομα “Ἰησοῦς”:

ΚΑΙ ἔδειξέ μοι Κύριος Ἰησοῦν, τὸν ἱερέα τὸν μέγαν, ἑστῶτα πρὸ προσώπου ἀγγέλου Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος εἰστήκει ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τοῦ ἀντικεῖσθαι αὐτῷ.
Ζαχ. 3:1

Πάνω σε αὐτό λοιπόν ἔχουμε τον Φίλωνα:

Περί συγχύσεως διαλέκτων

^{62.} ἤκουσα μέντοι καὶ τῶν Μωυσέως ἐταίρων τινὸς ἀποφθεγξαμένου τοιόνδε λόγιον· **“ἰδοὺ ἄνθρωπος ᾧ ὄνομα ἀνατολή”** (Zach. 6, 12)· καινοτάτη γε πρόσρησις, ἔάν γε τὸν ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς συνεστῶτα λέγεσθαι νομίσης· **ἔάν δὲ τὸν ἀσώματον ἐκεῖνον**, θείας ἀδιαφοροῦντα εἰκόνας, ὁμολογήσεις ὅτι εὐθυβολώτατον ὄνομα ἐπεφημίσθη τὸ ἀνατολῆς αὐτῷ·

^{63.} τοῦτον μὲν γὰρ πρεσβύτατον υἱὸν ὁ τῶν ὅλων ἀνέτειλε πατήρ, ὃν ἐτέρωθι **πρωτόγονον ὠνόμασε**, καὶ ὁ γεννηθεὶς μέντοι, μιμούμενος τὰς τοῦ πατρὸς ὁδοὺς, πρὸς παραδείγματα ἀρχέτυπα ἐκείνου βλέπων **ἐμόρφου τὰ εἶδη**.

Και σε μετάφραση Κάκτου:

^{62.} Ἄκουσα ὁμῶς καὶ κάποιον ἀπὸ τους μαθητῆς του Μωυσῆ να εκφέρει την εξῆς προφητεία: **«Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ οὐοίου το ὄνομα εἶναι ἀνατολή»**, πρωτοφανῆς προσφώνηση, ἀν υποθέσεις ὅτι γίνεται λόγος για τον ἄνθρωπο που ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχή. Ἀν ὁμῶς πρόκειται για ἐκεῖνον **τον ἀσώματο** (ἐννοεῖται ὁ **Λόγος τοῦ Θεοῦ**), που δεν διαφέρει καθόλου ἀπὸ την θεϊκὴ εἰκόνα θα συμφωνήσεις ὅτι το ὄνομα της ἀνατολῆς που ἀποδόθηκε σε αὐτὸν εἶναι πάρα πολὺ εὐστοχο.

^{63.} Γιατί αὐτός εἶναι ὁ μεγαλύτερος γιος ἀπὸ ὅλους που μεγάλωσε ὁ Πατέρας, τον οὐοίο καὶ σε ἕνα ἄλλο σημεῖο **ονόμασε πρωτότοκο**. Ὁ γιος μάλιστα, μιμούμενος τις μεθόδους του Πατέρα, **διαμόρφωσε τα εἶδη** παρατηρώντας τα ἀρχέτυπα υποδείγματα Ἐκεῖνου.

Ἀντίστοιχα:

^{146.} **κὰν μηδέπω μέντοι τυγχάνη τις ἀξιόχρεως ὦν υἱὸς θεοῦ** προσαγορεύεσθαι, σπουδαζέτω κοσμεῖσθαι κατὰ **τὸν πρωτόγονον αὐτοῦ λόγον**, τὸν ἀγγέλων πρεσβύτατον, **ὡς ἂν ἀρχάγγελον**, πολυώνυμον ὑπάρχοντα· καὶ γὰρ ἀρχὴ καὶ ὄνομα θεοῦ καὶ λόγος καὶ ὁ κατ' εἰκόνα ἄνθρωπος καὶ ὁ ὄρων, Ἰσραήλ, προσαγορεύεται.

^{147.} διὸ προήχθην ὀλίγῳ πρότερον ἐπαινέσαι τὰς ἀρετὰς τῶν φασκόντων ὅτι **“πάντες ἐσμὲν υἱοὶ ἐνὸς ἀνθρώπου”** (Gen. 42, 11)· καὶ γὰρ εἰ μήπω ἱκανοὶ θεοῦ παῖδες νομίζεσθαι γεγονάμεν, ἀλλά τοι τῆς ἀειδοῦς εἰκόνας αὐτοῦ, λόγου τοῦ ἱερωτάτου· θεοῦ γὰρ εἰκὼν λόγος ὁ πρεσβύτατος.

Και σε μετάφραση Κάκτου:

^{146.} Αν όμως κάποιος συμβαίνει να μην είναι ακόμα άξιος να ονομάζεται υιός Θεού, ας επιδιώξει να στολιστεί με τον πρωτότοκο του Θεού, τον Λόγο, τον μεγαλύτερο ανάμεσα στους αγγέλους, κάτι σαν αρχάγγελο, υπαρχηγό με πολλά ονόματα. Διότι ονομάζεται αρχή και όνομα του Θεού και λόγος και ο κατ' εικόνα άνθρωπος και εκείνος που βλέπει, Ισραήλ.

^{147.} Γι αυτό και λίγο πάρα πάνω (&41) έφτασα να επαινώ τις αρετές αυτών που λένε ότι «είμαστε υιοί ενός ανθρώπου» (Γεν.42:11). Διότι και αν ακόμα δεν έχουμε γίνει ικανοί να θεωρούμαστε παιδιά του Θεού, είμαστε όμως άξιοι της άορατης εικόνας του, δηλαδή του ιερότατου Λόγου. Γιατί ο πρωτότοκος Λόγος είναι η εικόνα του Θεού.

Και τέλος στο *Περὶ τοῦ θεοπέμπτου εἶναι τοὺς ὄνειρους 1*

^{215.} Δύο γάρ, ὡς ἔοικεν, ἱερὰ θεοῦ, ἓν μὲν ὅδε ὁ κόσμος, ἓν ᾧ καὶ **ἀρχιερεὺς ὁ πρωτόγονος αὐτοῦ θεῖος λόγος**, ἕτερον δὲ λογικὴ ψυχὴ, ἧς ἱερεὺς ὁ πρὸς ἀλήθειαν ἄνθρωπος, οὗ μίμημα αἰσθητὸν ὁ τὰς πατρίους εὐχὰς καὶ θυσίας ἐπιτελῶν ἐστίν, ᾧ τὸν εἰρημένον ἐπιτέτραπται χιτῶνα ἐνδύεσθαι, τοῦ παντὸς ἀντίμιμον ὄντα οὐρανοῦ, ἵνα συνιερουργῇ καὶ ὁ κοσμος ἀνθρώπῳ καὶ τῷ παντὶ ἄνθρωπος.

Σε μετάφραση Κάκτου:

^{215.} Γιατί όπως φαίνεται υπάρχουν δύο ιερά του Θεού: ένα αυτός εδώ ο κόσμος, στον οποίο **αρχιερέας είναι ο Θεός Λόγος, ο πρωτότοκος του Θεού**, και ένα άλλο η λογική ψυχή, της οποίας ιερέας είναι ο αληθινός άνθρωπος, του οποίου η αισθητή απεικόνιση είναι αυτός που τελεί τις πατροπαράδοτες προσευχές και τις θυσίες, στον οποίο έχει ανατεθεί να φορά χιτώνα που είπαμε πιο πάνω. Ο χιτώνας αυτός είναι απεικόνιση ολόκληρου του ουρανού, για να ιερουργεί και ο κόσμος με τον άνθρωπο και ο άνθρωπος με το σύμπαν.

Έχουμε λοιπόν μια θεώρηση και μια εικόνα συγκεκριμένης οντότητας που έρχεται από τις Γραφές. Μιλάμε γι' έναν **Αρχάγγελο**, τον σημαντικότερο μάλιστα, που είναι **πρωτότοκος γιος του Θεού, ουράνια εικόνα του, παράγοντας για την**

Δημιουργία και μέγας αρχιερέας.

Και πώς ονομάζεται αυτός;

Ανατολή· και προβάλλεται μέσω του Ζαχαρία στον Ιησού του Ιωσεδέκ (μεγάλου αρχιερέα εποχής Δαρείου, δεξ Αγγαίος 1), αλλά ακόμα περισσότερο και του Ιησού του αρχάγγελου που είδαμε στο Ζαχ.3. Μάλιστα ο Φίλων χωρίς να αναφέρει το όνομα Ιησούς, τον ταυτίζει με τον Λόγο, κάτι που θα κάνει αργότερα και το Κατά Ιωάννην. Φυσικά χρησιμοποιεί το όνομα Ανατολή και εδώ μπαίνει και το θέμα του Εωσφόρου που ταυτίζεται με τον Αυγερινό, δηλαδή την ανατολική εμφάνιση της Αφροδίτης. Το ότι επιλέχθηκε αργότερα το όνομα Ιησούς λοιπόν δεν είναι τυχαίο, αφού θύμιζε τον μεγάλο αρχιερέα Ιησού (του Ιωσεδέκ), αλλά το σημαντικότερο, αναφερόταν και προφανώς ταυτίστηκε με τον αρχάγγελο Ιησού που ήταν αρχικά πλάι στον Διάβολο, από την αναφορά του Ζαχαρία (ο Διάβολος κατά τον Ζαχαρία ήταν υπηρέτης του θεού, δείτε και το βίντεο εδώ).

4.1 Ας δούμε τώρα την πρόσληψη αυτής της ιδέας από τον Παύλο:

Ο πρωτότοκος γιος του Θεού, αναφέρεται από τον Παύλο στο Ρωμαίους 8:29

^{29.} *ὅτι οὗς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν **πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς**.*

Σε μετάφραση και υπερβολική ερμηνεία Κολιτσάρα:

^{29.} *Διότι εκείνους τους οποίους ο Θεός έχει προγνωρίσει ως αξίους σωτηρίας δια την καλήν των διάθεσιν, τους προώρισε να γίνουν ομοιόμορφοι προς την ένδοξον εικόνα του Υιού του, ώστε να είναι ο **Υιός του Θεού πρωτοτόκος μεταξύ πολλών αδελφών, που θα είναι όμοιοί του.***

Η ουράνια «εικόνα του Θεού» αναφέρεται στο Β' Κορ. 4:4:

^{4.} *ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, **ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.***

Σε μετάφραση Κολιτσάρα:

⁴. *Εν μέσω αυτών ο Θεός του αμαρτωλού τούτου αιώνος, δηλαδή ο σατανάς, έχει σκοτίσει και τυφλώσει τας διανοίας και τας σκέψεις των απίστων, ώστε να μη λάμψη εις αυτούς το φως του Ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, **ο οποίος είναι εικόν του Θεού.***

Ο παράγοντας του Θεού για τη δημιουργία αναφέρεται στο Α' Κορ. 8:6

⁶. *ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, **δι' οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.***

Σε μετάφραση Τρεμπέλα που είναι πιο σύντομη:

⁶. *δι' ἡμᾶς ὅμως ὑπάρχει ἓνας Θεός, ὁ Πατήρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγίναν τὰ πάντα. Καὶ δι' αὐτὸν ὀφείλομεν νὰ ζῶμεν καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν νὰ ἀποβλέπωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς τελικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μας. Καὶ ἓνας ὑπάρχει Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, **διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγίναν ὅλα καὶ ἡμεῖς ἀνεγεννήθημεν δι' αὐτοῦ.***

Και ο ουράνιος αρχιερέας του Θεού αναφέρεται στο πλαστογραφημένο *Εβραίους 2:17*

¹⁷. *ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ **πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν,** εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ.*

Σε μετάφραση Κολιτσάρα:

¹⁷. *Επομένως ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ὅμοιος καθ' ὅλα με τοὺς ἀδελφούς του-πλην βέβαια τῆς ἀμαρτίας-δια νὰ γίνῃ ἔτσι εὐσπλαγχνός καὶ **αξιόπιστος Αρχιερεὺς, που θα προσέφερε ευπρόσδεκτον θυσίαν καὶ μεσιτείαν στον Θεόν, δια τὴν ἐξιλέωσιν καὶ συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ λαοῦ.***

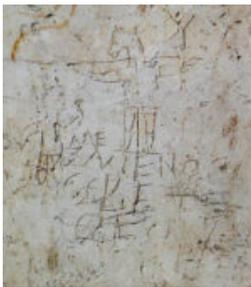
Και *Εβραίους 4:14*

^{14.} Ἐχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

Και σε μετάφραση Κολιτσάρα:

^{14.} Αφού, λοιπόν, **έχομεν Αρχιερέα μέγαν, που έχει διαβή τους ουρανοὺς και εκάθισεν εκ δεξιῶν του Θεού, τον Ιησοῦν, τον Υἱόν του Θεού, ας κρατῶμεν σφικτά την ὁμολογίαν της πίστεώς μας.**

Εἶναι προφανές λοιπόν ὅτι ο Παῦλος και η παρέα του, το νέο ρεύμα τέλος πάντων μέσα στον Ιουδαϊσμό που βλέπουμε, εκτός ἀπό τις επιρροές ἀπό τους Εσσαίους του Κουμράν (που δεν φαίνεται να ἦταν ἀσχετοι και αυτής της λογικής) ἦταν ἐπίσης γνώστες της ερμηνείας που δίνει και ο Φίλων (ο οποίος περιέργως πως, αγνοεῖ την ὑπαρξη των υποτίθεται σύγχρονών του χριστιανών ἢ του ευαγγελικού Ιησοῦ – μήπως τότε εἶναι που κυοφορεῖται το νέο κίνημα;) ἀλλά και ο Παῦλος και προφανώς και οι ἄλλοι ἀπόστολοι, ἐβλεπαν σε ὄραμα αὐτόν τον Αρχάγγελο και επικοινωνούσαν μαζί του. Οι πρωτοχριστιανοί λοιπόν εἶχαν την εικόνα ενός μεσσία που ἦταν μέγας ἀρχιερέας και ἀρχάγγελος του Θεοῦ ὀνομασμένος Ιησοῦς και αὐτό φαίνεται ξεκάθαρα ἀπό τα κείμενα που ἔχουμε και δεν φαίνεται να ἀναφέρονται στον ἀνθρώπινο Ιησοῦ ὅπως τον παρουσιάζουν τα ευαγγέλια.

Η παλαιότερη απεικόνιση εσταυρωμένου Μεσσία με μορφή ὄνου, 1-3ος αἰώνας. <https://rb.gy/pvuz7e>.

Εδῶ μπορεί να προστεθεῖ και η προχριστιανική στήλη που λέγετε “Η Αποκάλυψη του Γαβριήλ”, ἢ αλλιώς “το Ὁραμα του Γαβριήλ”, που καλεῖ κάποιον Μεσσία σε τρεις μέρες να ἀναστηθεῖ και που ἔχει χρονολογηθεῖ στα τέλη του πρώτου αἰώνα π.κ.χ. δηλαδή πριν την θεωρούμενη γέννηση του Ιησοῦ.

5. Ανάλυση του Ησαΐα

Αλλά ένα από τα πιο ενδιαφέροντα επιχειρήματα, από ένα “αιρετικό” ή μάλλον χαμένο ευαγγέλιο, είναι η Ανάλυση του Ησαΐα (αναβατικό Ησαΐα).. Αυτό είναι ένα κείμενο γραμμένο από χριστιανούς μεταξύ 1^{ου} και 2^{ου} αιώνα, και είναι βασικά ένα ευαγγέλιο όπου ο προφήτης Ησαΐας έχει ένα όραμα για την καταγωγή του Χριστιανισμού, και βλέπουμε αλλά και γνωρίζουμε, πως το κείμενο στο χειρόγραφο έχει τροποποιηθεί. Αλλά αν αφαιρέσουμε τις προσθήκες βλέπουμε την αρχική έκδοση που δεν έχει κανένα όραμα εδώ στη γη. Για την ακρίβεια μας λέει ρητά πως ο Ιησούς κατήλθε κάπου κάτω από την Σελήνη και σταυρώνεται από τον Σατανά και τους δαίμονες του στο εξώτερο διάστημα... στο μέρος που διοικούνταν από τον Σατανά κάτω από την Σελήνη (3:13 κ.ε.) Άρα εδώ έχουμε ένα χριστιανικό κείμενο που είναι συναφές με την θεωρία που δείξαμε και χρονολογείται στην ίδια περίοδο με τα γνωστά ευαγγέλια.

6. Β' Πέτρου

Ένα άλλο ενδιαφέρον παράδειγμα είναι η Β' Πέτρου. Η Β' Πέτρου είναι μια πλαστογραφία από κάποιον που προσποιούνταν πως είναι ο Πέτρος, που γράφηκε μεταξύ 63-150 κ.χ., και η οποία μας λέει:

^{16.} οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἔξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

Και σε μετάφραση Κολιτσάρα:

*^{16.} Διότι ημεῖς οἱ Απόστολοι δεν κατεστήσαμεν εἰς σας γνωστήν τὴν ἀπειρον δύναμιν καὶ τὴν ἐνδοξον Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθήσαντες μύθους φτιασμένους με τέχνην καὶ επιτηδειότητα, ἀλλὰ σας ἐδιδάξαμεν τὰς μεγάλας αὐτὰς ἀληθείας, ἐπειδὴ **εἶδαμεν με τὰ ἴδια μας τὰ μάτια τὴν μεγαλειότητα Εκείνου** κατὰ τὴν ἐνδοξον μεταμόρφωσίν του.*

Προσέξτε το “δεν ακολουθήσαμε μύθους φτιαγμένους με τέχνη και επιτηδειότητα,

αλλά επειδή είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια την μεγαλειότητα Εκείνου” και τότε αμέσως πλαστογραφέι μια αναφορά σε αυτόπτες μάρτυρες οι οποίοι συνάντησαν τον Ιησού στη γη.

Η σημασία αυτής της επιστολής είναι ότι φτιάχθηκε για να απαντήσει σε κάποιους άγνωστους χριστιανούς και δεν μας δίνεται καμία πληροφορία γι’ αυτούς. Δεν διασώθηκε κανένα έγγραφο για τα πιστεύω τους. Αλλά αυτοί υπήρχαν. Πως το ξέρουμε αυτό; Γιατί αυτό το γράμμα γράφτηκε σαν απάντηση σ’ αυτούς. Άρα υπάρχει μια άλλη σέκτα χριστιανών στους οποίους απαντούν και δεν μαθαίνουμε τίποτα άλλο γι’ αυτούς. Αυτοί λοιπόν προφανώς πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι ένας περίτεχνα φτιαγμένος μύθος ή εξωγήινο ον που επικοινωνούσε με οράματα όπως είδαμε πριν, οπότε έπρεπε να φτιαχτεί μια δήθεν αναφορά από αυτόπτες μάρτυρες ότι ναι, όντως υπήρξε ένας ιστορικός Ιησούς. Το ότι έπρεπε να παρουσιάσουν αυτό το επιχείρημα σε άλλους χριστιανούς λοιπόν, δείχνει πως εκείνη την εποχή (δεύτερος αιώνας) υπήρχαν χριστιανοί που δεν πίστευαν σε κάποιον ιστορικό Ιησού.

Φυσικά ξέρουμε και αρκετές άλλες σέκτες που πίστευαν σε έναν θεϊκό μόνο Ιησού, ή ένα πνεύμα μόνο, ή και σε άλλες παραλλαγές όπως άνθρωπος που χρίστηκε μόνο κατά την Βάπτιση, ή μόνο μετά την Σταύρωση, όπως και άλλοι που ονόμαζαν διαφορετικά τον μεσσία τους, ή θεωρούσαν κάποιον τρίτο, όπως τον Ιωάννη τον Βαπτιστή κ.ο.κ.. Οι χριστιανοί των πρώτων αιώνων ήταν ένα συνονθύλευμα τέτοιων μεσσιανικών καταστάσεων.

7. Επικοινωνία με τον Ιησού

Ένα άλλο ζήτημα είναι το πως οι πρωτοχριστιανοί αυτοί επικοινωνούσαν με τον Ιησού. Στα γράμματα που αναφέρθηκαν αυτό γίνεται ξεκάθαρο: μέσω αποκαλύψεων και μόνον.

Η ιδέα είναι πως ο Ιησούς επικοινωνεί μέσω οραμάτων και κρυμμένων μηνυμάτων στις Γραφές, διότι ο Ιησούς είναι ένα αιώνιο ον. Σε όλη την διάρκεια της ιστορίας “ψιθύριζε” στα αυτιά των προφητών και κωδικοποιούσε ό,τι τους έλεγε, ώστε να υπάρχει διπλό νόημα τόσο για την εποχή των προφητών όσο και για τους έσχατους καιρούς.

Πώς το ξέρουμε αυτό; Αυτό επισημαίνεται πολλές φορές στις επιστολές, και

μάλιστα στις επτά αυθεντικές επιστολές δεν υπάρχουν αναφορές στον Ιησού να κηρύττει εκτός του ουρανού, να είναι κήρυκας ή να έχει κάνει περιοδείες στη γη ή να επιλέγει μαθητές -η λέξη “μαθητής -ές” δεν χρησιμοποιείται πουθενά στον Παύλο- ή έστω να επικοινωνεί με άλλον τρόπο πέραν αποκαλύψεων και των Γραφών.

Και αυτό αντιστρέφεται πλήρως στα Ευαγγέλια μερικές δεκαετίες αργότερα, όπου δεν έχουμε ένα ουράνιο ον να επικοινωνεί μέσω αποκαλύψεων. Αντίθετα έχουμε έναν υπαρκτό, έναν ιστορικό Ιησού που μιλάει άμεσα στους ανθρώπους, κάνει θαύματα, κηρύγματα σε κόσμο, επιλέγει μαθητές κλπ.

Αυτά όμως εμφανίζονται αργότερα από τις Επιστολές. Μερικά παραδείγματα γιαυτό: Στην προς Ρωμαίους 16:25 (Ο συναξαριστής δεν έχει τα εδάφια αυτά) λέει:

25. Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου,

26. φανερωθέντος δὲ νῦν, διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος,

Τί μας λέει εδώ; Πως η διδασκαλία του Ιησού ήταν κρυμμένη για αιώνες, αλλά τώρα εκδηλώνεται μέσω των γραφών με απαίτηση του Θεού. Το ζητούμενο πάλι εδώ είναι πως ΔΕΝ εκδηλώνεται μέσω κάποιας επίγειας δράσης του Ιησού, αλλά μέσω αποκαλύψεων (οραμάτων) και φυσικά των Γραφών.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό (Ρωμ. 10:14-15) που ρωτάει για τους Εβραίους:

14. πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;

15 πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς γέγραπται· ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ!

“Πώς θα τον επικαλεστούν αν δεν τον πιστέψουν και πώς θα τον πιστέψουν αν δεν τον έχουν ακούσει και πώς θα τον ακούσουν χωρίς κάποιο κήρυκα και πως θα τον κηρύξουν αν δεν σταλθούν κήρυκες ως απόστολοι;”. Σκεφτείτε το λίγο. Μιλάει για Εβραίους, που εφόσον δεν τον άκουσαν, σίγουρα δεν κήρυττε κάπου στην Γαλιλαία

και την Ιουδαία. Ο μόνος τρόπος λοιπόν για να μάθουν το κήρυγμα του Ιησού ήταν να ακούσουν κάποιον “απόστολο”, το οποίο σημαίνει πως η επικοινωνία γίνεται μέσω αποκαλύψεων στους αποστόλους μόνον, και μετά αυτοί το μεταφέρουν (το ευαγγελίζουν) στους άλλους.

Ο Παύλος αλλού λέει πως παρόλο που δεν ήταν απόστολος και δεν είδε τον Ιησού - η περίφημη φράση του όπου εξηγεί πως κλήθηκε από τον Ιησού αργότερα- και εκεί μας λέει πως τον έχει “δει”! Άρα και δω μιλάει για αποκάλυψη.

Άλλο παράδειγμα στην *Β' Κορινθίους* 12, όπου ο Παύλος μιλάει για πολλές αποκαλύψεις από τον ουράνιο Ιησού, και μάλιστα σ' αυτό το εδάφιο τις συνδέει με μια άμεση συνομιλία με τον Ιησού. Άρα για τέτοιο είδος επικοινωνίας μιλάμε. Το πλέον εντυπωσιακό είναι η συνάντησή του με τους άλλους αποστόλους (που υποτίθεται σύμφωνα με τα Ευαγγέλια είχαν συναντήσει τον Ιησού, τον είχαν δει να κηρύττει, να διδάσκει κλπ) και δεν αναφέρει τίποτα στο να τον πληροφορούν για κάτι άλλο, ας πούμε μια επίγεια δράση - αυτή που αναφέρουν τα Ευαγγέλια, ούτε καν ο ίδιος ο Παύλος δείχνει να έχει ενδιαφέρον για κάτι τέτοιο, πράγμα που θα ήταν τελείως παράλογο αν τα *Ευαγγέλια* λέγαν την αλήθεια. Οι Γραφές και οι αποκαλύψεις λοιπόν είναι οι μόνες πηγές πληροφορίας που αναφέρει ο Παύλος και δεν μας δίνει κανένα άλλο στοιχείο για να μας πει ότι και οι άλλοι απόστολοι δεν επικοινωνούσαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Ο Ιησούς για τον οποίο μιλάει και στον οποίο αναφέρεται λοιπόν βρίσκεται πάντα στο εξώτερο διάστημα. Δεν τον τοποθετεί ποτέ ξεκάθαρα στη γη, ποτέ δεν τον συνδέει με την ανθρώπινη ιστορία. Άρα όταν δεν κοιτάμε τις επιστολές με ευσεβείς χριστιανικές υποθέσεις πίστης, φαίνεται να επιβεβαιώνονται αυτά που αναφέρθηκαν μόλις. Και λέει πράγματα όπως:

“το ευαγγέλιο που σας κηρύττω δεν προέρχεται από άνθρωπο ούτε μου το δίδαξε άνθρωπος, αλλά μέσω αποκάλυψης του Ιησού Χριστού”.

Προσέξτε τις εκφράσεις όπου χρησιμοποιεί τις ίδιες λέξεις για να εκφράσει το ίδιο πράγμα στην *Α' Κορινθίους* 15:1-8:

“Αδελφοί, το ευαγγέλιο που κηρύττω είναι αυτό που μου δόθηκε -εννοεί μέσω αποκαλύψεως- σύμφωνα με τις Γραφές, ο Ιησούς πέθανε για τις αμαρτίες μας και θάφτηκε και σύμφωνα με τις Γραφές, αναστήθηκε την τρίτη μέρα και εμφανίστηκε στον Κηφά όπως και σε μένα” και μάλιστα δεν υπάρχει άλλο ευαγγέλιο:

⁴. *εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἀνείχεσθε. Β' Κορ. 11:4.*

Προσέξτε τι συμβαίνει εδώ.

Ο Ιησούς δεν παρουσιάζεται σαν κάποιος που εμφανίζεται (πάντα με οράματα) πριν τον θάνατο του. Οι άνθρωποι τον βλέπουν μόνο μετά τον θάνατό και την ανάστασή του.

Όλη αυτή η ακολουθία των γεγονότων είναι σύμφωνα με τις (παλαιές) Γραφές. Άλλα μόνο μετά τον θάνατο του εμφανίζεται στον καθένα. Δεν υπάρχει καμιά αναφορά να εμφανίζεται στην Γαλιλαία κάνοντας περιοδείες. Δεν υπάρχουν αυτά στο Ευαγγέλιο που κηρύττει ο Παύλος και δεν υπάρχει άλλο διαφορετικό ευαγγέλιο σωστό.

Μια άλλη πτυχή απ'αυτό είναι, όταν αναφέρεται στην Ευχαριστία (11:23) όπου ο Κύριος τεμάχισε τον άρτο και έδωσε το τελετουργικό της κοινωνίας, λέει πως και αυτό το “έλαβε” από τον Κύριο, εννοώντας με “αποκάλυψη”. Άρα αυτό σημαίνει πως ο Παύλος είχε κάτι σαν παραίσθηση για το υποτιθέμενο “μυστικό δείπνο” ή “πασχαλινό δείπνο”, το οποίο παρεμπιπτόντως ποτέ δεν αποκαλεί έτσι. Αυτό το “δείπνο” απαιτεί κάποια ιστορική υποστήριξη, αλλά για τον Παύλο είναι ό,τι του αποκάλυψε ο Κύριος.

Έτσι, αυτή είναι η απόδειξη. Τώρα υπάρχουν απόπειρες να αντικρουσθεί αυτή η θεωρία.

7.1 Αντιρρήσεις περί Παύλου

Η απόδειξη από την άλλη πλευρά είναι πολύ αδύναμη και προβληματική. Και θα αναφερθώ στις πιο γνωστές απόψεις υπεράσπισης της ιστορικότητας του Ιησού μέσω του Παύλου.

7.1.1 Τα αδέρφια του Κυρίου

Μια από αυτές είναι ότι ο Παύλος αναφέρεται δυο φορές σε δύο «αδερφούς του Κυρίου» και εφόσον είχε αδερφούς, άρα θα πρέπει να υπήρξε.

Το πρόβλημα είναι πως οι “αδερφοί του Κυρίου” είναι οι βαπτισμένοι χριστιανοί,

και ο Παύλος το λέει ξεκάθαρα αυτό, πως όταν βαπτίζεσαι, υιοθετείσαι από τον Θεό και γίνεσαι ένας Υιός του Θεού. Και αναφέρει επίσης πως ο Ιησούς ήταν ο πρωτότοκος πολλών αδερφών, άρα η ιδέα του να είσαι χριστιανός, ήταν να είσαι υιός του θεού. Αν είσαι υιός του θεού αυτόματα είσαι αδερφός του Ιησού.

Από τον τρόπο που μιλάει ο Παύλος λοιπόν δεν γίνεται να είμαστε σίγουροι αν μιλάει για βιολογικούς αδερφούς ή πνευματικούς. Και το ότι δεν αισθάνεται να χρειάζεται να κάνει τέτοιο διαχωρισμό, δείχνει ότι τέτοιος διαχωρισμός δεν υπήρχε λόγος να γίνει. Αυτό σημαίνει πως δεν υπήρχαν ακόμα βιολογικά αδέρφια για να τα διαχωρίσει από τα πνευματικά.

Για να ολοκληρώσουμε, το ότι μιλάει για πνευματικά αδέρφια, μας δείχνει πως δεν μιλάει για βιολογικά αδέρφια του Κυρίου.

7.1.2 Σπέρμα και καταγωγή Δαυίδ

Θα έχετε ακούσει συχνά επίσης για το ότι γεννήθηκε από το “σπέρμα του Δαυίδ” και σε πολλές μεταφράσεις έχω δει να λένε πως “κατάγεται από τον Δαυίδ”.

Το κείμενο γράφει: “τοῦ **γενομένου** ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατὰ σάρκα” (Ρωμ. 1:3) που σημαίνει “κατασκευάστηκε” και θα το εξηγήσω. Η λέξη που χρησιμοποιεί αναφερόμενος σ’αυτό το γεγονός είναι η ίδια με αυτή που χρησιμοποιείται όταν ο Θεός έκανε τον Αδάμ. Ο Αδάμ δεν γεννήθηκε, σωστά; Δεν κατάγονταν από κάπου, αλλά κατασκευάστηκε από τον Θεό. Άρα το χωρίο είναι διφορούμενο. Δεν λέει κάτι για καταγωγή από τον Δαυίδ, αλλά για κατασκευή από το σπέρμα του ή έστω κάποιου είδους κοινή καταγωγή.

7.1.3 Γεννήθηκε από γυναίκα

Και υπάρχει και ένα άλλο χωρίο που λέει πως “γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον” (Γαλ. 4:4) και ο Παύλος λέει πως είναι αλληγορία -και εδώ υπάρχει διαμάχη- αλλά μπορείτε να δείτε την ανάπτυξη του επιχειρήματος του Carrier στο βιβλίο του. Είναι αλληγορικό, δεν μιλάει για βιολογική γυναίκα.

Άρα αυτά τα χωρία είναι είτε διφορούμενα είτε αναποτελεσματικά. Γεννημένος ή κατασκευασμένος;

Πριν είδαμε τη λέξη “γενόμενος” που σημαίνει “που έγινε”. Αξιοπρόσεκτα ο Παύλος δεν χρησιμοποιεί ποτέ την λέξη “γέννηση”, “γεννηθείς”. Και στις δύο περιπτώσεις για την γέννηση από γυναίκα ή από τον Δαυίδ, χρησιμοποιεί άλλη

λέξη. Παρόλο που χρησιμοποιεί την λέξη αρκετές φορές, συνήθως εννοεί “αυτό που συμβαίνει” ή “έρχεται στην ύπαρξη”. Αλλού χρησιμοποιεί την λέξη “γεννάω”, αλλά όχι σε αυτά τα χωρία. Και αυτό είναι σημαντικό γιατί δείχνει πόσο προβληματικά ήταν αυτά τα χωρία ώστε αργότερα, οι αντιγραφείς που το αντιλήφθηκαν, έπρεπε να τα παραποιήσουν ώστε το ρήμα να μετατραπεί σε ένα άλλο, και το ξέρουμε αυτό γιατί έχουμε τα παλιά χειρόγραφα και αυτά που παραποιήθηκαν. Άρα ακόμα και οι ίδιοι οι χριστιανοί προσπάθησαν να κάνουν τον Ιησού πιο ιστορικό και κατάλαβαν πως και η γλώσσα του Παύλου ήταν προβληματική.

Ανέφερα πως ο Παύλος αναφέρεται στην κατασκευή του Αδάμ με την ίδια λέξη (**Ἐγένετο** ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν. ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν. *Α΄ Κορ.* 15:45). Στην *Α΄ Προς Κορινθίους* χρησιμοποιεί την ίδια λέξη (γενόμενος) και αυτή είναι και η λέξη με την οποία αναφέρεται στην μελλοντική ανάσταση όπου το σώμα δεν είναι γεννημένο αλλά κατασκευασμένο από τον θεό. Δηλαδή σας εξηγώ πως χρησιμοποιεί την λέξη με την ίδια σημασία στους *Ρωμαίους* 1:3 και *Γαλάτες* 4:4.

8. Ευαγγέλια

Ας πάμε τώρα στα ευαγγέλια όπου έχουμε κάτι, αντίθετα όμως με τις επιστολές.

Σίγουρα μπορούμε να εξάγουμε κάποια πραγματική ιστορία από τα ευαγγέλια; Τα Ευαγγέλια έρχονται δεκαετίες αργότερα από τα υποτιθέμενα γεγονότα και τότε είναι που έχουμε υποτίθεται πραγματικές ιστορίες για τον Ιησού. Αυτό μπορεί να ακουστεί πολύ τετριμμένο, αλλά τα Ευαγγέλια είναι απίστευτα πλασματικά στην δομή και το περιεχόμενο και το τεκμηριώνει εκτενώς στο βιβλίο του Carrier. Εμείς το έχουμε δει εδώ σε πάρα πολλές δημοσιεύσεις. Ειδικά για το *Κατά Ιωάννην* έχουμε αναφερθεί σε σειρά δημοσιεύσεων εδώ, για τις *Πράξεις* εδώ, και θα δούμε στην επόμενη δημοσίευση το *Κατά Μάρκον* (που είναι το πρώτο και το σημαντικότερο από όλα αφού τα υπόλοιπα το αντιγράφουν), και την εξάρτησή του από τις επιστολές (έχουμε ήδη την πρώτη και αρχαιότερη του μορφή, που έχουμε σήμερα στον Σιναϊτικό Κώδικα εδώ και διαπιστώσει τα φανταστικά του σημεία εδώ).

Τα *Ευαγγέλια* λοιπόν είναι λογοτεχνικές εργασίες και εξυπηρετούν καθαρά

προπαγανδιστικούς σκοπούς. Κάθε ιστορία εκεί μέσα έχει αλληγορικό ή προπαγανδιστικό σκοπό, ώστε δεν χρειάζεσαι την πραγματική ιστορία για να τα εξηγήσεις γιατί υπάρχουν αυτά εκεί. Το πρώτο ευαγγέλιο, που είναι το *Κατά Μάρκον*, είναι κάτι σαν μια εκτεταμένη μετα-παραβολή, όπου για τους άλλους είναι απλά μια ιστορία, ενώ οι μνημένοι κατανοούν τι πραγματικά εννοεί. Και την πρώτη του παραβολή ο Ιησούς την εξηγεί ιδιαιτέρως στους μαθητές, όπου μας λέει ότι οι ξένοι δεν θα καταλάβουν, αλλά μόνο οι μνημένοι, γιατί είναι μια συμβολική ιστορία. Αυτό το λέμε μύθο. Ο “Μάρκος” δηλαδή καθοδηγεί τον αναγνώστη στο πως να κατανοήσει τον μύθο, πως να κατανοήσει το Ευαγγέλιο.

9. Η δύναμη της Παραβολής

Υπάρχουν πολλά βιβλία γιαυτό, όπως το *The power of parable* του John Dominic Crossan, ένα πολύ καλό βιβλίο που υποστηρίζει αυτό ακριβώς, πως τα ευαγγέλια είναι παραβολές και όχι ιστορικές καταγραφές. Ο Carrier το υποστηρίζει στο *Proving History*, αλλά και ο Randel Helms στο *Gospel fictions* έχει αρκετά καλά παραδείγματα. Η πρόκληση τώρα είναι αν υπάρχουν εξαιρέσεις σε όλα αυτά. Και ο Carrier εξέτασε αρκετά τα καλύτερα επιχειρήματα για τυχόν εξαιρέσεις, και δεν βρήκε κάποια.

9.1 Η συκιά

Εδώ έχουμε ένα κλασικό παράδειγμα. Πόσοι από εσάς ξέρετε για τον Ιησού που καταράστηκε την συκιά; Εκεί ο Ιησούς είναι λοιπόν πεινασμένος και βλέπει το δέντρο όταν δεν είναι η εποχή των σύκων, και οργίζεται και καταριέται την συκιά και όταν φυσικά επιστρέφουν, αυτή έχει ξεραθεί. Αυτό δείχνει τον Ιησού σαν παρανοϊκό. Ακόμα και αν είχε μια υπέρ-δύναμη για κάτι τέτοιο, δεν θα είχε νόημα να καταραστεί μια συκιά επειδή δεν είχε καρπούς, χωρίς να είναι καν η κατάλληλη εποχή. Όταν βέβαια εξετάζεις την ιστορία καταλαβαίνεις πως είναι φτιαχτή, δεν είναι πραγματική ιστορία (Για τον λόγο αυτό το *Κατά Λουκάν* την έχει σαν δηλωμένη παραβολή και όχι σαν δρώμενο). Αλλά ούτε και ένα συνηθισμένο άτομο θα καταριόταν μια συκιά επειδή δεν ήταν η εποχή των σύκων, ακόμα και αν είχε αυτή την υπερ-δύναμη. Δεν είναι φυσιολογική συμπεριφορά αυτή, αλλά είναι αυτή που συναντάει κανείς στην μυθολογία και όχι στην ιστορία.

Βασικά όλη η ιστορία είναι μια αλληγορία για την εγκατάλειψη του Ναού από τον Θεό.

Η συκιά αντιπροσωπεύει τον εβραϊκό Ναό, και αυτό τεκμηριώνεται καλά από τους Hamerton-Kelly, Robert G, στο *Sacred Violence and the Messiah*.

Αυτό που συμβαίνει στον “Μάρκο” είναι μια κλασική λογοτεχνική τεχνική, που λέγεται *inclusio*.

Η βασική ιδέα είναι ότι τυλίγεις μια ιστορία μέσα σε μία άλλη. Και όταν γίνεται αυτό, τότε η μία ιστορία επεξηγεί την άλλη. Υπάρχει ξεκάθαρος λογοτεχνικός σκοπός σε όλο αυτό. Ένα άλλο αντίστοιχο από τα κλασικά παραδείγματα είναι το θαύμα με το 12χρονο κορίτσι που ο Ιησούς ανασταίνει και η ιστορία διακόπτεται από μια γυναίκα που αιμορραγεί 12 χρόνια και την θεραπεύει ο Ιησούς, και τέλος το περιστατικό τελειώνει όπως άρχισε. Έχουμε ένα δωδεκάχρονο κορίτσι και μια γυναίκα που αιμορραγεί δώδεκα χρόνια... Αυτή είναι μια αλληγορία για το Ισραήλ. Όταν βλέπεις τον αριθμό 12 συνήθως αναφέρεται στο Ισραήλ. Το κορίτσι και η γυναίκα είναι διαφορετικές πτυχές του ισραηλίτικου έθνους. Είναι μια αλληγορία για το πως το ευαγγέλιο θα μεταμορφώσει - αναστήσει το Ισραήλ.

Άρα βλέπουμε το ίδιο πράγμα στον Ιησού με την συκιά. Αυτή η ιστορία ξεκινά με την συνάντηση και την κατάρα στο δένδρο αρχικά, αμέσως μετά διακόπτεται από τον “καθαρισμό” του ναού από τον Ιησού. Μετά βγαίνουν έξω και η συκιά έχει ξεραθεί. Άρα η μία ιστορία είναι τυλιγμένη μέσα στην άλλη. Η συκιά συμβολίζει τον Ναό, αν και αυτό δεν έχει κάποια ισχύ σήμερα γιατί η εβραϊκή θρησκεία δεν βασίζεται πλέον στο Ναό (της Ιερουσαλήμ). Τότε όμως είχε, ήταν το σύμβολο-θεμέλιο της ιουδαϊκής θρησκείας και του εβραϊκού εθνικισμού. Όταν ο συγγραφέας λέει πως “Δεν είναι η εποχή των σύκων” εννοεί πως οι μέρες του Ναού έχουν περάσει και ο Θεός θα τον ξεφορτωθεί. Και η ιδέα του μαρασμού είναι αυτό που θα κάνει ο Ιησούς, και είναι μάλλον αναφορά στην καταστροφή του ναού το 70 κ.χ., άλλη μια απόδειξη ότι ο ευαγγελιστής έγραφε αργότερα από αυτήν. Μας εξηγεί όμως γιατί ο Θεός κατάστρεψε τον ναό ή έστω επέτρεψε να καταστραφεί. Δεν ήταν πλέον η εποχή των σύκων και εγώ θα τον αντικαταστήσω. Είναι μια αλληγορία και όχι ιστορία.

Ούτε ο ίδιος ο συγγραφέας προσπαθεί να σε πείσει ότι αυτό συνέβη πραγματικά. Αλλά έτσι είναι τα Ευαγγέλια, φαντασία, αλληγορίες κλπ. Άρα τί άλλο μένει; Κάποια κομμάτια προέρχονται από τον Παύλο και αυτό θα το δούμε στην επόμενη παρουσίαση. Όλα τα άλλα δεν είναι ανεξάρτητες μαρτυρίες, αλλά ένας αντίλαλος

του τι λένε τα Ευαγγέλια ή ό,τι οι χριστιανοί λένε πως λένε τα Ευαγγέλια. Και αν δεν είναι ανεξάρτητες μαρτυρίες, τότε είναι άχρηστες ή κατασκευασμένες.

Έχουμε πάρα πολλές επίσης κατασκευασμένες μαρτυρίες όπως το *Ευαγγέλιο της Γέννησης*, η *Επιστολή του Ιησού στον Άβγαρο* -ναι, ο Ιησούς έγραψε και γράμμα, που απέκτησε ως γνωστόν ο Βελόπουλος!- οι κατασκευασμένες επιστολές στην Κ.Δ. κ.α.

Το *Ευαγγέλιο της Γέννησης* μάλιστα είναι ένα καλό ανάγνωσμα όπου ο Ιησούς είναι ένα από τα πιο τρομακτικά παιδιά στην ιστορία της λογοτεχνίας και οι χριστιανοί κομπάζουν λέγοντας “κοίτα ο Ιησούς σκότωνε παιδάκια όποτε ήθελε...” Άρα μιλάμε για μη ανεξάρτητες ή κατασκευασμένες μαρτυρίες ή απλά ανύπαρκτες.

9.2 Εξωβιβλικές υποθέσεις

Πολλές φορές θα ακούσετε για εξωβιβλικές αποδείξεις που δεν υπάρχουν καθόλου. Μπορεί να υπάρχουν υποθέσεις ότι υπάρχουν, αλλά δεν ισχύει δέστε και σειρά άρθρων εδώ.

Στο βιβλίο του Carrier, με τίτλο *Hitler Homer Bible Christ* παραθέτει τα peer-reviewed (αξιολογημένα από ομότιμους) άρθρα του για το θέμα, όπου μπορείτε να τα βρείτε συγκεντρωμένα. Υπάρχουν 2-3 τέτοιες “μαρτυρίες”, μία για τον Θαλλό, έναν Έλληνα συγγραφέα που υποτίθεται πως ανέφερε το σκοτάδι στην Σταύρωση του Ιησού, αν και δεν έκανε αυτό (εμείς το είδαμε εδώ), και μια άλλη πολύ διάσημη, στον Ιώσηπο. Ο Ιώσηπος υποτίθεται πως μαρτυρεί την ύπαρξη του Ιησού. Όχι. Είναι σίγουρο πως δεν ανέφερε πουθενά τον Ιησού και αυτά τα δύο αποσπάσματα που αναφέρονται τώρα στον Ιησού, εισήχθησαν αργότερα, και υπάρχει άρθρο του Carrier στο *Journal of early christians studies*, όπου αναφέρει όλους τους λόγους για αυτό. Εμείς το είδαμε εδώ και εδώ με παρεμβολή δύο παραγράφων στο πρώτο, ενώ στο δεύτερο αναφέρεται σε άλλον Ιησού.

Άρα, θα τελειώσουμε με έναν παραλληλισμό...

10. Roswell

Το Ρόσγουελ! Είμαι σίγουρος πως όλοι έχετε ακούσει ή διαβάσει κάτι από την ιστορία αυτή.

Αυτό που συνέβη πραγματικά ήταν:

Ένας τύπος βρήκε κάτι ραβδιά και κάτι φύλλα αλουμινίου στην έρημο. Αυτό όμως που κυκλοφόρησε είναι πως επρόκειτο για συντρίμμια ενός εξωγήινου σκάφους. Αυτό ειπώθηκε αμέσως! Δεν χρειάστηκε ας πούμε, είκοσι-σαράντα χρόνια. Δεν υπήρχε κάποια επεξεργασία του θρύλου. Αυτά ανακυκλώθηκαν μέσα στα επόμενα τριάντα χρόνια, σε μια εποχή με Μ.Μ.Ε., με παγκόσμια λογοτεχνία, με μόρφωση, με δημοσιογραφία... αλλά όλα αυτά δεν εμπόδισαν αυτό το γεγονός. Βρέθηκε υποτίθεται ένας ολόκληρος ιπτάμενος δίσκος με εξωγήινα πτώματα, στα οποία μάλιστα αναφέρθηκε ότι έκανε αυτοψία η κυβέρνηση!

Αν αυτό έγινε στην Αμερική του 20ου αιώνα, θα ήταν πολύ πιο εύκολο εκείνη την εποχή στην Ιουδαία ή την Ρώμη. Άρα τα φύλλα αλουμινίου στην έρημο θα ήταν το αντίστοιχο των αποκαλύψεων από έναν αρχάγγελο, ονόματι Ιησούς. Και ο ιπτάμενος δίσκος με τα πτώματα θα ήταν το αντίστοιχο των ιστοριών για τον Ιησού της Γαλιλαίας. Φανταστείτε τώρα να είχαμε τις ιστορίες από τους πιστούς του Ρόσγουελ, 30 χρόνια μετά και ό,τι πληροφορία προκύπτει από αυτά τα κείμενα. Δεν θα ξέραμε για τα φύλλα αλουμινίου. Θα είχαμε πολλαπλές μαρτυρίες για ιπτάμενους δίσκους και εξωγήινα πτώματα. Αυτό που προτείνω, γιατί τίποτα από τα δύο δεν υπήρξε, ότι αυτό ακριβώς συνέβη σχετικά με την καταγωγή του Χριστιανισμού.

Η θεώρηση αυτή πέρα από τις σοβαρές ενδείξεις που είδαμε και την υποστηρίζουν, εξηγεί πολύ καλύτερα την πανσπερμία των τόσο διαφορετικών αρχικών θεωρήσεων στο ξεκίνημα του Χριστιανισμού και τις διαφορές ή και αντιφάσεις που βλέπουμε ακόμα και στα επίσημα ορθόδοξα κείμενα.

Στην επόμενη παρουσίαση θα δούμε πως τα οράματα του Παύλου “ιστορούνται” από το *Κατά Μάρκον*.

Η παρουσίαση πάνω στην οποία στηρίχθηκε η ανάρτηση αυτή από τον Richard Carrier, με ελληνικούς υπότιτλους από το RealityvsMyth Gr, στο: <https://youtu.be/NYX3EJVhAes>.

Φιλίστωρ